

MIT KELL TUDNIA
MINDEN
MUNKÁSNAK ?

d.e.

Szocialista Tájékoztató Iratok

A szociáldemokrácia tanításai nem megkövesedett dogmák, amelyekben vakon hinni kell és amelyek örökké változatlanok maradnak. Az ellentétes nézetek érvényesülésének minden útja nyitva áll minálunk és a mi elveink az eszmei harcok tüzeiben kovácsolódtak acélszilárdakká. Mindnyájan, akik szociáldemokratáknak valljuk magunkat, egyek vagyunk a végcélban és ez: a termelés szocializálása. De az utakról, amelyek oda vezetnek, a módokról, amelyekkel a célt meg lehet valósítani, nagyon eltérők a vélemények és ezekről eddig is sokat vitatkoztak az elvtársak nálunk is, másutt is. Emellett azonban mindig végtelen fontosnak tartottuk az osztályharcos proletárságnak *kifelé*, a polgári osztályokkal szemben való egységét. Ezeket az osztályokat — bármilyen demokratikus vagy radikális mázzal legyenek is bevonva — élesen elválasztja tőlünk *a termelőeszközökben való magántulajdon elvének és ezzel a kizsákmányolásnak fönntartása*. Ha tehát le akarjuk őket győzni, minden körülmények között egységesen kell ellenük föllépnünk. Ezért *a proletárság egységének megbontását a mi pártunk mindenben a proletárság ellen való föbenjáró bűnnek tekintette*.

Erre most különös nyomatékossgal kell figyelmeztetnünk elvtársainkat: mert soha nagyobb szükségünk nem volt az egységre, mint most. *A forradalom meghozta annak a lehetőségét, hogy hozzáfogjunk elveink megvalósításához*. Olyan választójoghoz, oly sajtó-, egyesülési és gyülekezési szabadsághoz jutottunk, amely nagyban megkönnyíti nekünk a távolabbi célokért való küzdelmet. A polgári osztályok még pár hónappal előbb a végsőig tiltakoztak és küzdöttek még összehasonlíthatatlanul kisebb mértékű jogkiterjesztés ellen is és nem kell azt hinni, hogy most örömmel látják az idők fordulását. Azok, akik Tisza és Wekerle mögött sorakoztak, fogcsikorgatva türik a történeteket és elfojtott dühvel várják a még történendőket. A

földreform, a vagyonadó, az adórendszer gyökeres megváltozása, az ipari üzemek szocializálása, a banktőke uralmának bealkonyodása: rájuk nézve mind olyan veszedelmek, amelyek hisztérikus félelemmel és dühös haraggal töltik el őket. Egy pillanatig sem szabad azt hinni, hogy a megbukott osztályok belenyugodtak a történetekbe és a történendőkbe; ellenkezően: első kábultságukból fölocsudva, *lázasan szervezkednek a forradalmi vívmányok visszacsinálására és a tervben levő reformok meghiusítására.* Számos jelét látjuk ennek. A fészkelődő nacionalizmus és militarizmus, a féktelenül agitáló klerikalizmus, az országnak folytonos rémhírekkel való lázban tartása: mind az ellenforradalom szervezkedésének jelei.

És ne higgye senki se, hogy az ellenforradalmi elemek erőtlenek. A világi és az egyházi nagybirtok óriási hatalom még ma is és az marad mindaddig, míg mai tulajdonosainak a kezében lesz. Igen nagy hatalom a klerikalizmus is, amely még mindig építhet a tömegek butaságára. Természetesen, a banktőke és a nagyipari tőke sem mondott le régi hatalmának föntartásáról. Az is kétségtelen, hogy a hivatásos katonatisztek nagy része, éppen úgy, mint a papság tulnyomó többsége, minden izével, minden csöpp vérével ragaszkodik a régi világhoz és mindenre kész annak föltámasztásáért. A kispolgári korlátoltság és konzervativizmus, valamint a proletárság nagy részének tudatlansága és szervezetlensége pedig hatalmas támaszai a nagyvagyonu osztályoknak. Ezek mind ellenforradalmi elemek vagy legalább is öntudatlan eszközei lehetnek az ellenforradalomnak. Ha ezek fölocsudnak és magukhoz térnek, ha ezek megszervezkedhetnek, mielőtt kiragadtuk volna kezükből hatalmuk eszközeit: az első kedvező alkalommal megcsinálják az ellenforradalmat és megsemmisítik a forradalom összes vívmányait.

Ilyen időkben és ilyen lehetőségekkel szemben a proletárságnak *minden áron* meg kell óvnia egységét. Mikor ilyen sokféle erő szervezkedik ellenünk, akkor a proletárság egységét nem szabad megbontani. Csak egyetlen egy ok lenne elég nagy az egység megszüntetésére: *a bármily csekély részben való lemondás a kommunista végcélról.* De az,